

ПОРАНЕНИЙ БОЄЦЬ ◆ ГЕРОЇ-ЗЕМЛЯКИ ЗНОВУ РВЕТЬСЯ НА СХІД...

Те, що випало на долю 21-річного воїна-контрактника Павла Могильницького, з села Неньковичі, цілком могло б зламати навіть дорослих, вже побитих життям чоловіків. Він встиг повоювати в "гарячих точках" Донецької і Луганської областей, відбути там дві ротації, отримати важке поранення обох ніг, дивом залишившись живим. Проте, не дивлячись на те, що був на волосинці від смерті, що попереду в нього тривала лікувально-відновлювальна реабілітація, хлопець вже зараз рветься назад, у свою бригаду, до своїх бойових побратимів...

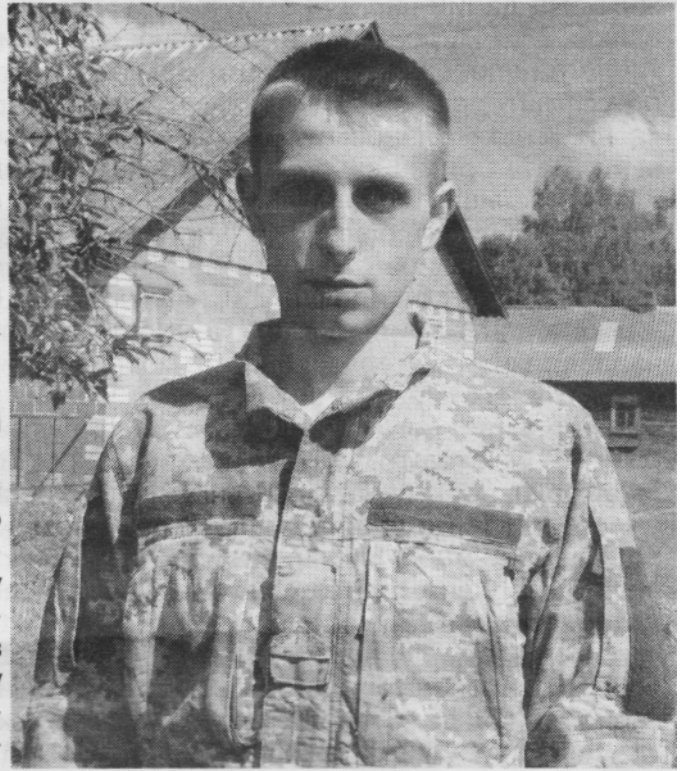
Юний, на вигляд і за паспортом, але не по роках дорослий у думках і вчинках, Павло Могильницький щиро дивується запитанню, що саме змусило його добровільно йти воювати замість того, щоб жити мирним і звичним для більшості його однолітків життям. Каже, що зробив цей вибір цілком свідомо.

- Тоді я вже закінчив СПТУ в Сарнах, де здобув спеціальність «Електрик», - розповідає він. - Далі пробував жити у Володимирецькому районі з дівчиною, з якою познайомився під час навчання, але не склалося. Повернувся додому, в с. Неньковичі, де мене чекали не дуже радісні перспективи. Мама моя померла ще в 2012 році, батько, через деякий час, знайшов собі другу жінку і поїхав жити до неї в Білу

стараємось якомога менше бувати на спільних бойових виїздах та чергуваннях. Ні, ви не думайте – у нас з ним хороші відносини, я навіть жив з ним у Білій Церкві більше, ніж в Неньковичах. Просто, коли ми не разом, то так менше переживаємо і хвилюємось один за одного... Загалом, пробув я в зоні військових дій майже чотири місяці. Був за цей час і розвідником, і навідником 82-міліметрового міномета. Затим нашу бригаду відвели в Дніпро, на полігон, а через місяць ми відбули у пункт постійної дислокації нашої бригади – місто Коломия, що на Івано-Франківщині. Після нетривалого перепочинку на базі, далі було бойове злагодження і навчання на полігонах разом з 128-ю гірсько-піхотною бригадою, а на початку 2017 року нашу «десятку» знову направили в зону АТО. Цього разу бригада майже рік утримувала передові позиції біля Попасної Луганської області. Саме там мене і поранило. Павло неохоче розповідає про своє поранення. По всьому видно, що йому дуже болісно згадувати ті події.

мити пільги на світло як учасник бойових дій та трохи впорядкувати обійстя, бо будинок, в якому я один залишився прописаним, за час моєї служби прийшов трохи в запустіння...

Потрібно сказати, що через свою надмірну скромність, Павло, при зверненні в паспортний стіл, навіть

словом не обмовився, що він - учасник АТО і що йому, в скорому часі, необхідно виробити документи для виїзду за кордон на лікування. Як результат, вже другий день

Церкву. Двоє старших сестер, одна з яких проживає в Рівному, друга – в Харкові, обидві вже одружені і мають свої сім'ї. Що робити одному в порожньому будинку? Вирішив піти до війська. Отож, 31 травня 2016 року підписав контракт із Збройними Силами України і став військово-службовцем 10-ї окремої гірсько-штурмової бригади, яка була сформована в розпал АТО, в 2015 році. А через 45 днів, пройшовши посилену місячну підготовку на Яворівському полігоні, я вже був направлений в зону проведення АТО, де наша бригада утримувала передові рубежі в районі Мар'їнки, що на Донеччині.

На той час Павлу було всього 19 років, у своїй бригаді він був наймолодшим. Йому, зовсім юному, випало там з перших днів дізнатися, що таке бути на війні та відчуття все її пекло. «Ворожі «савушки» 152-го калібру не раз діставали навіть наш штаб, який знаходився за 27 км від лінії розмежування, а що вже казати за передову, яку чи не щоденно обстрілювали і зі стрілецької зброї, і з артилерії? – ділиться він своїм побаченням і пережитим. - Але там – якось простіше. Тож, коли приїжджаєш, наприклад, у відпустку, перші 10 днів – і вже назад хочеться, побратимів побачити. А хлопці у бригаді, в основному, хороші попали - майже всі з військовим досвідом, є й такі, що воюють ще з 2014-2015 років. До речі, в «десятьці» служить і мій батько - Анатолій Леонідович Могильницький, 1969 року народження – він першим за мене заключив контракт під час ще 6-ї хвили мобілізації. Але, хоч і служимо ми з ним в одній бригаді,

- Це сталося 20 лютого 2018 року. Наш командир наказав супроводжувати медика у селище Катеринівка, яке ми відбили у «сепарів» на Новий рік – воно знаходилось у так званій «сірій зоні» і, за Мінськими домовленостями, було нашим, українським. Отож, ми виїхали в Катеринівку для надання медичної допомоги цивільному населенню,

Наш земляк, ще зовсім молодий хлопець, за два роки непрості служби встиг стати справжнім воїном, захисником рідної землі і кожного з нас...

везли місцевим ліки. Але до селища не доїхали - в наш БРДМ влучила ворожа протитанкова керована ракета (ПТУР), випущена із засідки. Водій трохи встиг зреагувати на летючий назустріч світлий промінь і здійснив різкий маневр – це значно послабило кумулятивну енергію ракети і врятувало більшість екіпажу. Проте, вона все ж проломила легку броню машини... Двоє моїх колег – водій та командир БРДМа отримали контузії, мене важко поранило в обидві ноги, а наша військова медсестра загинула на місці... Їй було всього 23 роки (при цих словах Павло на хвилюк замовкає, щоб опанувати нервові хвилювання)... Так я з 20 лютого і вибув зі строю. Лікувався спочатку в госпіталі у Києві, куди був доправлений відразу після поранення, з тим мене направили на реабілітацію в Ірпінський військовий госпіталь, де й нині перебуваю. Наслідки поранення виявились досить складними: одна нога стала значно коротшою, на другій – роздроблена кістка. Тож, мені ще належить пройти відновлювальну реабілітацію і за кордоном, ймовірно, в Італії. Оце дали мені 45 днів відпустки, тож приїхав додому, в Неньковичі, щоб виробити закордонний паспорт, офор-

тихенько відстоював у загальній черзі, що з його пораненням це дуже важко, не кажучи вже про те, що змушений два дні підряд мотатися то в Зарічне, то в Неньковичі. Довелось поклопотатися про те, щоб пораненого атовця паспортисти прийняли поза чергою, бо сам він так би й не насмілювався. Так само не дуже афішував він і про свої нагороди (про них теж довелось буквально випитувати) - медаль «Учасник АТО» та відзнаку Міністерства оборони України «Знак пошани». Але, звісно, річ не в нагородах, а в тому, що наш земляк, ще зовсім молодий хлопець, за два роки непрості служби встиг стати справжнім воїном, захисником рідної землі і кожного з нас...

- А коли твій військовий контракт закінчиться, що плануєш далі робити? - запитую, наостанок, свого співрозмовника.

- Контракт мій закінчується через 9 місяців, а далі продовжу його знову. Неоголошена війна на Сході триває, тож хто, як не ми захищатиме наші рубежі? Тим більше, що військове життя мені подобається і служити мені зовсім не важко. А смерті я вже не боюсь. Від долі всеодно не втечеш... Ото мене вже трохи «відремонтували» після поранення, ще пройду відновлювальну реабілітацію і з тим планую повернутися назад, у стрій, у свою бригаду. Вона, між іншим, проходить зараз бойове злагодження на Рівненському полігоні – я, коли їхав додому, у відпустку, то заїжджав до своїх побратимів. Хлопці кажуть, що через певний час бригаду втретє направлятимуть в зону військових дій на Донбас. Думаю, що встигну підлікуватися і приєднаюся до них...

Розмову вів Сергій ТИШКОВЕЦЬ